

НОВА ЗОРЯ

український греко-католицький часопис

Видання Івано-Франківської Архієпархії УГКЦ. Засноване 7 січня 1926 р. Б. Блаженним мучеником єпископом Григорієм Хомишиним.
Відновлене 27 березня 1991 р. Б. ісповідником віри єпископом Софроном Дмитерком ЧСВВ

★ Колонка редактора

Зішлю вам Утішителя

Дорогі браття і сестри!
Перебуваючи в молитовному очікуванні «обітниці Отця» послати нам Утішителя, на 10-й день після свята Вознесіння Господа нашого Ісуса Христа (17 травня) ми відзначаємо Свято П'ятидесятниці, Зіслання Святого Духа (27 травня). Це одне з найважливіших християнських свят в усьому літургійному році (дванадцять перехідні свята), яке у нашій Східній традиції відзначається також як свято Пресвятої Тройці. З волі Отця у цій події остаточно сповняється діло Воскреслого Спасителя: відкуплення людського роду, заснування спільноти вірних — Церкви, яку Він довіряє опіці Святого Духа.

Вітаючи усіх нас із цим світлим празником, хочу побажати кожному з нас, щоб ми дали вести себе Духом Святим, щоб Він діяв у нас і через нас.

Прийди, Духу Святий, Утішителю! Омий і віднови те, з чим нам самотужки ніколи не впоратись! Подаруй нам свої плоди, щоб для інших ми були справжньою іконою нашого Бога: «Любов, радість, мир, довготерпіння, лагідність, доброта, вірність, тихість, здержливість» (Гал. 5,22).

о.Іван СТЕФУРАК,
головний редактор.

«Нова Зоря» – у кожную родину!

Дорогі наші читачі, дозвольте Вам пригадати, що до 15 червня триває передплата нашого християнського часопису на II півріччя 2018 року.

«Нова Зоря» у Ваших домівках — це слово Папи Франциска, Патріарха Святослава та Митрополита Володимира; новини Церкви у світі та в Україні; новини з наших парафій; духовні роздуми; історичні нариси; постаті, життя святих і праведників; аналітика релігійних та суспільних подій; соціальна доктрина Церкви; тематичні статті для молоді та сім'ї, а також сто-

рінка для дітей; мистецтво та багато іншого.

Передплату приймають усі відділення «Укрпошти».

ПЕРЕДПЛАТНИЙ ІНДЕКС — 30072.

Вартість передплати залишається незмінною:

через відділення «Укрпошти» — 17, 28 грн. на місяць;
через редакцію — 14, 45 грн. на місяць.

Допоможіть нам не розлучатися з Вами!

Єпископ віри та будівничий Церкви

21 травня виповнилася 5-та річниця з дня відходу до вічності справжнього мужа віри і будівничого Церкви владика Коломийсько-Чернівецької єпархії УГКЦ Миколая Сімкайла. Про душпастирство й особистість покійного архієрея згадують і досі.

Продовження на стор. 5

Храмове свято у період Декади Місійності

У парафії св. Кирила і Методія в Івано-Франківську (Крихівцях) часто храмове свято припадає на Декаду Місійності і має особливий зв'язок з нашими святими покровителями — Кирилом і Методієм, які були великими місіонерами та проповідниками Євангелія Ісуса Христа.

Продовження на стор. 7

Цей тиждень в подіях

21 травня 2013 р.

На 61-у році життя відійшов до вічності владика Микола (Сімкайло), Єпарх Коломийсько-Чернівецький (2005-2013).

25 травня 1926 р.

У Парижі вбили голову Директорії, головного отамана військ УНР Симона Петлюру. Похований на кладовищі Монпарнас.

25 травня 1951 р.

Упокоївся в Бозі о. Микола Цегельський, Блаженний. Похований на табірному цвинтарі станції Потьма.

Обряд беатифікації відбувся 27 червня 2001 р. у Львові під час Святої Літургії за участі Папи Івана-Павла II.

27 травня

День Святої Трійці. П'ятидесятниця

31 травня 2017 р.

На 85-му році життя упокоївся в Бозі Блаженніший Любомир Гузар, Глава УГКЦ (2005-2011 рр.).

Сакральне

Ікона «Зішестя Святого Духа»: приклад прагнення до невимовної Божої любові і мистецької поезії

стор. 3

Наші інтерв'ю

Чоловіча католицька спільнота «Лицарі Колумба» в Україні

стор. 4

Духовні роздуми

За прикладом св. Єлизавети

стор. 6

Постаті

Доля священичої родини

стор. 6

★ Голос Церкви

Папа Франциск: П'ятидесятниця — початок історії християнської святості

В день П'ятидесятниці розпочалася «історія християнської святості», адже Святий Дух «є джерелом святості, яка не є привілеєм небагатьох, але покликанням усіх». З цієї думки Папа Франциск розпочав своє повчання, виголошене перед останнім проказуванням в цьому році молитви «Царице Неба», що відбулося 20 травня 2018 р. на площі Святого Петра у Ватикані, після Святої Літургії, яку він відслужив у базиліці Святого Петра з нагоди урочистості П'ятидесятниці, що завершує великодній період у Церкві латинського обряду.

Охрищені покликані брати участь в божественному житті

Як підкреслив Святіший Отець, через Хрещення всі ми «покликані брати участь в тому самому божественному житті Христа, а через Миропомазання — ставати Його свідками в світі». Бо як навчає Другий Ватиканський Собор, Господь Бог «бажає освяти-

ти та спасти людей не індивідуально та без жодного зв'язку між ними, але хоче створити з них народ, що визнаватиме Його в істині та служитиме Йому в святості».

Про такий свій задум, як зауважив далі Папа, Господь провіщав ще через старозавітних пророків. Через Єзекеїла Він каже: «Я владу в ваше нутро дух мій і вчиню так, що ви будете хо-

дити в моїх заповідях та берегти й виконувати мої установи [...] Ви будете моїм народом, а я буду вашим Богом». А устами Йоїла звіщає: «А після цього я виллю мій дух на всяке тіло. Ваші сини й ваші дочки будуть пророкувати [...] Та й на рабів та на рабинь того часу я виллю мій дух. [...] І кожен, хто призве ім'я Господнє, спасеться». Всі ці пророцтва «здійснилися в Ісусі Христі».

Святість, дарована всім людям

«Від цього дня П'ятидесятниці й до кінця часів ця святість, повнота якої в Христі, дарована всім тим, які відкриваються на дію Святого Духа й докладають зусилля для того, щоб бути Йому слухняними», — сказав Святіший Отець, додаючи: «Святий Дух, входячи в нас, перемагає посуху, відчиняє серця для надії, стимулює та сприяє внутрішньому дозріванню через стосунки з Богом та ближнім».

«Просімо в Пречистій Діві Марії, — закликав Папа, — здобути також і сьогодні для Церкви оновлену П'ятидесятницю, оновлену молодість, яка дарує нам радість від життя та свідчення Євангелія та впливає в нас сильне прагнення бути святими на більшу Божу славу».

Радіо Ватикану.

★ 3 життя Церкви

Фундамент єднання

Отець і Глава Української Греко-Католицької Церкви Блаженніший Святослав освятив і заклав у Полтаві наріжний камінь під будівництво спільного храму Української Автокефальної Православної Церкви та Української Греко-Католицької Церкви.

Співсвятителями стали владика Ігор (Ісиченко), Архієпископ Харківсько-Полтавської єпархії Української Автокефальної Православної Церкви, та владика Василь (Тучапець), Екзарх Харківський УГКЦ.

Блаженніший Святослав під час проповіді до вірних відзначив, що ми стали свідками історичної події — освятили і заклали наріжний камінь, аби будувати Божий храм. Майбутній храм зведуть на честь великомученика Юрія Переможця.

У чому полягає унікальність цієї події? «Ми сьогодні переживаємо не просто момент закладення ще одного Божого храму, ми сьогодні відчуваємо, що помазанник Божий, наш Христос Спаситель, у цьому закладеному камені є момент нашого єднання, тому що ми закладаємо, можливо, перший в Україні спільний храм, який будуватимуть діти єдиної Київської Церкви, котра сьогодні,

на жаль, є поділена та існує в різних конфесіях. Але наріжним каменем є тільки Христос», — переконує Глава УГКЦ.

Блаженніший Святослав вважає, що ми сьогодні маємо дуже глибокий символ — початок справжнього єднання. Це єднання двох громад — Української Греко-Католицької Церкви та Української Автокефальної Православної Церкви у Полтаві, котрі спільно закладають свій храм, бо хочуть

разом прямувати до єдності, підвалиною якої є сам Господь Ісус Христос.

«Ми хочемо, аби ті дві стіни українського християнства Київської традиції нарешті знайшли точку опори і місце єдності, які так потрібні сьогодні для християн України. Немає іншого фундаменту єднання, немає іншого наріжного каменя для будівництва єдиної помісної української Київської Церкви, як Христос-Спаситель. І немає іншого шляху до цієї єдності, як спільна праця, спільна молитва і в цьому випадку — будівництво спільного храму».

На переконання Глави Церкви, сьогодні, вглядаючись у нашого Главу, нашого Христа, бачимо, що церковні поділи аж до неба не доходять, бо ми всі сповідуємо єдину святую соборну і апостольську Церкву, ту Церкву, яку заснував Він, наріжним каменем якої є саме Він. «Можливо, наші людські немочі, — сказав Предстоятель, — призводять до різних поділів між людьми, але що ближче ми будемо до Христа, то ближче будемо до нашого Глави Церкви, яким є саме Він, то більше і ближче ми будемо одне до одного. Тому сьогоднішня хвилина освячення наріжного каменя є святом Церкви, єдиної і неподільної, є святом єдності цієї Церкви».

Ще старий Архімед говорив: дайте мені точку опори і я переверну весь

світ. «Дай Боже, аби точною опорою сучасного українця, сучасної України став Ісус Христос, наріжним каменем нашого суспільного, державного і національного будівництва. Дай Боже, аби саме Христос, Глава єдиної неподільної Церкви, став основою єднання між християнами. Бо ми бачимо в символі освячення, що не в кабінетах народжується церковна єдність, навіть не в архиєрейських кабінетах. Церковна єдність впливає з Христа», — наголосив Глава УГКЦ.

Блаженніший Святослав подякував Архієпископу Ігореві (Ісиченку), який в особистому духовному подвигу основує своє життя, мислення, проповідь тільки на Христі. «Хочу подякувати йому за відкритість і пропозицію, аби ми цей храм будували разом. Гадаю, ми сьогодні даємо приклад цілій Україні, як будувати нашу Церкву, нашу державу, наше суспільство», — додав Предстоятель УГКЦ.

Також подякував Владиці Василеві, Екзарху Харківському, за те, що прийняв цю пропозицію. Предстоятель подякував і громаді Автокефальної Церкви у Полтаві, яка пустила у свої серця братів греко-католиків, обіймає їх і каже, що ми діти одної і тої самої Церкви, нам нема що ділити.

Департамент інформації УГКЦ.

★ Вісті Архієпархії

До Марійського духовного центру

20 травня 2018 року відбулася щорічна проща Івано-Франківської Архієпархії до Чудотворної ікони Божої Матері, що в Зарваниці.

Численні вірні з різних куточків Прикарпаття зібрались для спільної молитви у Марійському центрі. Чимало прочан подолали відстань від своїх домів до відпустового місця пішки.

Божественну Літургію очолив Архієпископ і Митрополит Івано-Франківський Кир Володимир Війтишин у співслужінні чисельного духовенства. Прочани, що прибули з усіх протопресвітеріатів архієпархії, мали змогу отримати повний відпуст, приступивши до св. Таїнств Покаяння та Євхаристії.

«Пресвята Богородице, вимоли Божого благословення для усіх терплячих матерів, батьків і дітей України. Пошли нам розумних, чесних та справедливих провідників нашої держави», — зазначив Митрополит Володимир у часі проповіді.

Семінарийний хор «Благовіст» під керівництвом прот. Тараса Огара супроводжував своїм співом Божественну Літургію, по завершенні якої відбулося освячення води для вірних, що прибули до відпустового місця.

За матеріалами інформаційного центру ІФДС.

★ Сакральне малярство через призму Музею мистецтв Прикарпаття

Ікона «Зішестя Святого Духа»: приклад прагнення до невимовної Божої любові і мистецької поезії

Сьогодні українське іконографічне мистецтво переживає час свого нового відродження та духовного оновлення. Церковне малярство в XXI столітті повинно прагнути віднайти своє давнє містично-сакральне коріння між Сходом і Заходом, яке тяжіє до правдивого пізнання Бога, Який завжди живе і є прославлений у серцях та душах українського народу.

У фондівій збірці Музею мистецтв Прикарпаття є ікона, що закликає до молитовного роздуму всіх людей віри і любові над яскравим сюжетом «Зіслання Святого Духа» середини XVIII ст. Ця ікона, через мову пензля і молитви невідомого автора, нам оповідає про любов Бога до Його створіння та історичний початок Церкви Христової, про що описано у книзі Діянь святих апостолів (Дії. 2: 1-13)

Це лірична мистецька оповідь про Пресвяту Трійцю. Іконописець наче хотів нам, християнам XXI століття, оповісти богословське вчення, що через пізнання Бога образ нас спонукає щиро і назавжди полюбити Всевишнього і ближнього.

З самого початку життя у Христі і з Христом віруючий у Триєдиного Бога українець бажав, щоб його любов до Творця проявлялося, по-перше, через євангельську любов Ісуса Христа, по-друге, через образ, який випромінює доброту, благодать і любов.

Ікона, яку представлено на молитовний роздум і огляд, не наганяє страх, не є занадто суворою чи лячною: з очей, з кожного лику святих випромінюється свята любов. А це спонукає до щирої молитви і розважання.

Ікона «Зіслання Святого Духа» передає справжню суть християнства, яке окрилене впливом і діянням Святого Духа. Основна богословська ідея образу — привести кожного до покаяння і життя у Христі Ісусі та показати велич і красу Бога: «... щоб у Його ім'я проповідувалось покаяння та відпущення гріхів усім народам» (Лк. 24: 47).

Краса врятує світ — так казали й писали мудреці в різні віки і в різних народів. Відданість українців красі була не останньою серед спонук зректися міфічного язичництва й віддатися розумом, серцем, усім єством істині, любові і красі християнської релігії. З любов'ю прийняли давні кияни в I столітті проповідь першопокликаного Ісусом Христом апостола Андрія на київській горі, де нині стоїть храм-красень імені цього апостола. Будучи язичниками, вони не убили Андрія, не вигнали його, а слухали його слова істини і спасіння біля підніжжя хреста, якого він вкопав у київську землю на віки. Це зерно істини Христа повільно простало, допоки не прийшло до нас із Заходу від слов'янських християнських просвітителів Кирила і Мефодія. Пагін із зерна апостола Андрія заколосився щойно наприкінці X століття: народ наш над Дніпром дозрів до прийняття релігії, в якій істина, краса і любов. Яку ж роль у цій тріаді посідає краса?

І вже київський князь Аскольд, за ним княгиня Ольга та її онук князь Володимир, бачачи, що зерно християнської істини зійшло на Українській землі, роблять спроби прийняти християнство на державному рівні всієї Київської Русі.

Нестор Літописець у своїй «Повісті минулих літ» описав, що коли князь Володимир (ще будучи язичником, але вже вирішив змінити релігію) вислав делегацію з Києва відвідати різні країни і довідатись, яка віра найкраща. Посли, побувавши там і там, останніми відвідали храм Софії Константинопольської, а повернувшись до Києва, у доповіді Володимирові сказали: «І прийшли ми у грецьку

землю, і ввели нас туди, де служать вони Богові своєму, і не знали — на небі чи на землі ми: бо нема на землі такого видовища і краси такої, і не знаємо, як розповісти про це. Знаємо ми лишень, що перебуває там Бог з людьми, і служба їхня краща, ніж

у всіх інших країнах. Не можемо ми забути тієї краси, бо кожна людина, яка посмакує солодкого, не візьме потім гіркого».

Любов до Бога і до мистецької краси була одним з головних доказів Володимирових послів, чому слід приймати християнську віру, бо «не знали — на небі чи на землі ми»; «і нема на землі такого видовища і краси такої». Краса з'єдналась в Україні з істинною духовністю, церквою і мистецтвом.

Про це вдало оповідає запропонована на огляд ікона «Зіслання Святого Духа» середини XVIII ст. З огляду ікони можна почерпнути, чому український народ ніколи не вважав красу

в християнському мистецтві спокусою, чарами, «обольщенням», «прелестією», а одним із засобів прослави Бога, Який постраждав за нас, воскрес, вознісся на Небеса і зіслав Духа Святого, як Сам обіцяв був: «Я вам зішлю те, що Мій Отець обіцяв був» (Лк. 24: 49).

Отже, ікона «Зіслання Святого Духа» середини XVIII ст. спонукає до висновку, що сьогодні для українського стилю ікономалярства відкритий вільний шлях до саморозвитку й вдосконалення. З'являється нова і численна група мистців-ізографів, які прагнуть відродити давно забуті традиції ранньої Церкви Христової, побудовані на красі і святості; творити нове, як заповідали ранні святі отці Церкви, без пізніших вигадок. А наша багата українська християнська культура зуміла перейти через усі допущені Богом випробування, щоб нині і в майбутньому зберегти й примножити незбагненні духовні скарби національної школи істинного іконотворення, яке збереглося у фондівій сховищах і колекціях музею мистецтв Прикарпаття.

о. Віталій КОЗІНЧУК,
доктор філософії
за спеціальністю «Богослов'я»,
член Національної спілки
художників України,
провідний науковий співробітник
Музею мистецтв Прикарпаття,
декан гуманітарного факультету
Івано-Франківського
Богословського Університету.

Опис ікони: Автор невідомий. Ікона «Зіслання Святого Духа». XVIII ст. Дерево, левкас, темпера, олія.

★ Свідчення віри

Найкращий лікар — Господь

Одного весняного дня я досвідчив Господа, як найкращого лікаря, коли почув свій діагноз про те, що не зможу повноцінно ходити, адже маю проблеми із суглобами. Однак, щоб підтвердити цей діагноз, потрібно було поїхати на діагностику до Івано-Франківської обласної лікарні. Одразу на другий день я не зміг поїхати, оскільки випадали 4 дні вихідних.

Будучи практикуючими християнами, мої батьки звернулися до священика з проханням про молитву. Він зрозумів ситуацію і запропонував прийти помолитися додому. Тоді я ще не знав, що отець уділив Тайну елеопомазаня. Ця тайна була установлена у Новому Завіті в часі прилюдної діяльності Христа. Ісус Христос установив Тайну елеопомазаня, поручивши апостолам

зціляти хворих: «Прикликавши своїх дванадцять учнів, Ісус дав їм владу над нечистими духами, щоб їх виганяли і лікували всяку хворобу й усяку неміч» (Мт. 10, 1). Цю Тайну можемо охарактеризувати такими словами: це є тайна Нового Завіту, в якій хвора особа через намащення святою оливою і завдяки молитві священика отримує освячуючу ласку до спасіння

душі, а також деколи й здоров'я тіла. І я отримав здоров'я тіла через піднесені щирі молитви та віру в оздоровлення. Бо, як говорить Христос: «І все, що попросите в моє ім'я, те вчиню, щоб Отець у Сині прославився» (Ів. 14:13).

Через чотири дні, пройшовши обстеження, я почув слова лікаря про те, що в мене було запалення суглобу, про що свідчать лише незначні зміни.

І це при тому, що, з медичної точки зору, неможливо за чотири дні вилікували навіть запалення. Пригадалися слова із книги Виходу 15:26: «Я — Господь, Лікар твій».

Хвороба допомогла мені глибше пізнати Бога, Який є добрим і милосердним батьком та найкращим лікарем. І це пізнання стало для мене фундаментом мого покликання до священства.

Отож прибігаймо до правдивого Лікаря, щоб отримати зцілення як духовних, так і фізичних вад для того, щоб ми могли прийняти Його любов та дарувати її іншим.

диякон Роман БОЙЧУК.

★ Наші інтерв'ю

Чоловіча католицька спільнота «Лицарі Колумба» в Україні

В житті кожної «живої парафії» неабияку роль відіграють тематично спрямовані спільноти. Однак, більшість членів у них — це жінки. Тому, щоб задіяти до церковних спільнот більше представників сильної половини людства, останніми роками при деяких парафіях парохі організують щось для чоловіків: спортивні змагання, велопробіг, похід у гори тощо. А ще від 2013 року в Україні діє окрема католицька чоловіча спільнота «Лицарі Колумба», про яку йтиметься далі. Ця організація об'єднує греко-католиків та римо-католиків. Вони мають окремі ради, але всі дії є спільними і єдиними.

Богдан Ковалів, територіальний делегат, представник найвищого Лицаря в Україні організації «Лицарі Колумба». Пан Богдан — парафіянин Патріаршого собору в Києві, хоча родом з Прикарпаття.

— **Пане Богдане, розкажіть, будь ласка, як і коли народилася перша спільнота «Лицарі Колумба» в Україні?**

— 20 вересня 2013 року була створена перша рада організації, яка об'єднала 40 чоловіків. І Блаженний Святослав, і Владика Йосиф Мілян, і римо-католицький Архієпископ Мечислав Мокшицький є Лицарями Колумба.

Процес заснування в Україні організації «Лицарі Колумба» був розпочатий ще попереднім Главою УГКЦ Блаженнішим Любомиром Гузарем, який в серпні 2005 року, під час 123-ї Верховної конвенції «Лицарів Колумба», що проходила в Чикаго (США), запросив лицарів розпочати свою діяльність в Україні. Ця ініціатива пізніше була підтримана Главою УГКЦ Блаженнішим Святославом (Шевчуком) та Митрополитом Мечиславом (Мокшицьким) зі сторони Римо-Католицької Церкви.

— **Всім добре відоме ім'я Колумба. А яким чином воно пов'язане з католицьким світом?**

— Організація «Лицарі Колумба» постанала в 1882 році в Нью Ейвон (США). Місто відоме тим, що в ньому знаходиться Ельський університет. На той час католиків у США вважали антипатріотичними. Життя емігрантів було важким, а їх ще й переслідували за непатріотизм. Молодий священик з Нью Ейвона, який бачив страждання сімей, що втрачали годувальників, розділеність на парафіях, вирішив якось змінити це. Він на своїй парафії зареєстрував першу раду організації «Лицарі Колумба». Священик захистив одну родину, в якій батько загинув на шахті. Але отець розумів, що цього замало. Він вирішив об'єднати чоловіків на своїй парафії. Організація створила страхову компанію, допомагала фінансово тим, хто опинився у скруті. Зараз лицарі допомагають усій спільноті.

Колумб — людина, яка відкрила Америку. Він приніс Христову віру на американський континент, мав великий авторитет, був великим патріотом.

Вже пішов 137 рік організації, вона постійно зростала, ніколи не переривалась діяльність. Спочатку організація розрослась в Канаді, Мексиці, потім — у Європі.

— **Якщо перенестися до українських реалій, то, як відомо, УГКЦ є присутньою в понад 60-ти країнах світу. Багато людей є в еміграції, але є й такі, які повертаються. Вони, наприклад, 20 років працювали за кордоном, нерідко — нелегально, не мали пенсійних внесків. Поверта-**

ючись додому, вони мають чимало труднощів... Якщо взяти за приклад цю сторічну організацію «Лицарі Колумба», яка народилася серед емігрантів, мабуть, її досвід зміг би допомогти духовно, економічно та соціально співпрацю з українськими емігрантами у світі та іноземними іммігрантами в Україні?

— Наприклад, в Канаді та США є дуже багато рад «ЛК» при українських парафіях. Їхні представники часто приїжджають в Україну, навчають, розповідають про свою працю. З 1906 року вони були в Польщі. Світлої пам'яті Блаженніший Любомир Гузар запросив їх в Україну, знаючи про їхню діяльність. Милосердя, гідність, братерство, патріотизм — основні риси лицарів. В Україні вони офіційно постали за кілька місяців до Революції Гідності. Члени організації дуже багато допомагали на Майдані, у каплицях, при храмах. Потім почали допомагати учасникам АТО. Допомогу отримували з Філадельфії, від Митрополита Сороки, формували аптечки, передавали на передову. 400 тисяч доларів отримали від США для допомоги переселенцям. Понад тисячу візків розподілили в Україні. Спільно з «Карітасом» складали списки внутрішньо переміщених осіб, щоб нікого не пропустити.

Ми проходимо етапи зростання. Щоб отримати статус національної юрисдикції, маємо показати фінансову спроможність. Все відбувається на волонтерських засадах, ніхто не отримує зарплати. Основне джерело надходжень — членські внески. Україна займає перше місце за темпами зростання організації в світі.

Продовжувати налагоджувати контакти з українцями, розкиданими по всьому світі, звичайно, буде одним із подальших наших пріоритетів. Схоже, будемо роздумувати, що можна було б робити в сфері так званих «повертанців» чи іноземних іммігрантів в Україні.

— **Чи існують плани щодо створення страхових організацій, як це було в США?**

— Страховий бізнес з метою подальшої благодійності можливий тільки тоді, коли кількість лицарів в Україні досягне 10 тисяч осіб. У Польщі організація старша на 7 років і там є 5 тисяч членів. В Україні на сьогоднішній день діє недержавний церковний пенсійний фонд «Покрова», це щось подібне, але трохи інше. Це є добра школа, можна набути фінансову грамотність і послужити як вкладникам, так і потребуючим.

— **Які ще можуть бути фінансові джерела для благодійних справ? Наскільки на сьогоднішній день в Україні є сприятливою державна політика в сфері благодійного «третього сектору» економіки, чи закони сприяють соціальному бізнесу?**

Мирослав Мазур — регіональний представник «Лицарі Колумба» на Прикарпатті, директор інженерно-екологічного інституту, доцент кафедри загальної та прикладної фізики.

— Наразі нам вдається залучати кошти з грандових проектів. Перші реабілітації для родин були за кошти американських лицарів. Виграли два гранти в Івано-Франківській обласній раді на суму 160 тисяч гривень. Мета запропонованої нами реабілітації — це психологічне повернення бійця в родину. Нам допомагає психолог Наталія Чаплинська. Хто має ресурси, може нам також допомагати.

— **Щодо бізнесу...**

— Нещодавно ми обговорювали нову акцію, щоб запросити усіх бажаючих підприємців пожертвувати прибуток з години своєї праці на благодійність. Це добра, чесна і недорога реклама своєї діяльності, яка розвиватиме благодійні справи.

— **У вас є духовний капелан?**

— Організація «Лицарі Колумба» — мирянська. Без активної участі пароха створити раду неможливо. Чоловіки мають очолювати свою домашню церкву і бути активними на живій парафії. Вирішальну роль свого часу в Івано-Франківській організації відіграв о. Юрій Козловський, який вступив у цю спільноту в США. Повернувшись до України, він продовжив діяльність організації в Івано-Франківську.

Лицарі збираються один раз в місяць. Капелан розпочинає зустріч молитвою, дає науку і завершує молитвою. Відбуваються одноденні реколекції — духовні віднови, в римо-католиків — кількаденні з виїздами.

— **Пане Мирославе, як і коли народилася Івано-Франківська спільнота «Лицарі Колумба»?**

— Організація «Лицарі Колумба» в Івано-Франківську була заснована у 2014 році, належить вона до парафії Архікатедрального собору. Налічує 60 осіб, серед яких багато духовенства: наш Митрополит Володимир Війтишин, судовий вікарій о. Степан Балагура, адміністратор архікатедрального собору о.-митр. Юрій Новицький та багато інших. Нашим духовним капеланом є о. Віталій Федун, канцлер нашої Архієпархії. Й надалі ласкаво запрошуємо чоловіків, старших 18 років, практикуючих католиків, які повинні мати рекомендацію або пароха, або іншого лицаря, і бажання дотримуватись принципів організації — милосердя, гідність, братерство, патріотизм.

— **Що вже вдалося зреалізувати на сьогоднішній день Івано-Франківським лицарям?**

— Члени організації надавали бійцям на сході України продуктивні набори, буржуйки, аптечки, одяг, взуття. Постійно думають, як заробляти кошти на благодійність. Цікаво, що в Івано-Франківській організації більшість членів — це науковці різних галузей.

Членство в «Лицарях Колумба» — це нові ділові знайомства та дружба, це благородна допомога потребуючим, це просто плекання справжніх християнських і чоловічих якостей.

Розмовляв о. Іван СТЕФУРАК

Для всіх охочих вступити в організацію та дізнатися більше про Івано-Франківську спільноту, а також про актуальні проекти, якими займаються «Лицарі Колумба», просимо контактувати:

+380 50 433 38 81,
+380 67 991 97 35,
myroslav.mazur@gmail.com

Приєднуйтеся!

Мирослав МАЗУР

★ Постаті

Єпископ віри та будівничий Церкви

21 травня виповнилася 5-та річниця з дня відходу до вічності справжнього мужа віри і будівничого Церкви владика Коломийсько-Чернівецької єпархії УГКЦ Миколая Сімкайла. Його знали і шанували далеко за межами Прикарпаття, адже прикладом свого життя владика показав, як потрібно служити Богові й народу. Про душпастирство й особистість покійного архиєрея, який відважився піти на служіння Богові у важкі часи підпілля, в Коломиї згадують і досі.

У Катедральному соборі Преображення Христового Митрополит Івано-Франківський Кир Володимир (Війтишин) та Преосвященний Владика

Василій (Івасюк) у співслужінні з численним духовенством очолили заупокійну Літургію. Спільно помолитися прийшли представники влади, друзі та

знайомі владика і ті, хто знав його як духовного наставника.

У своєму слові Митрополит Володимир пригадав про архиєпископське служіння світлої пам'яті владика Миколая. «Праця Преосвященного владика була надто важкою. Пам'ятаємо його в часи підпілля, постанови Церкви і її відродження. З самих початків отець Микола, а згодом єпископ утверджував віру Христову довкола себе», — зазначив Кир Володимир.

Після Божественної Літургії біля могили архиєрея було відслужено поминальну Панахиду, під час якої священнослужителі разом з вірянами помолитися за упокій душі владика Миколая.

Наостанок Владика Василій зазначив: «Владика Миколай завжди був великим патріотом рідної землі. Він дбав про Коломию та єпархію. Свідченням того є збудований за його старання найбільший у Західній Україні Катедральний собор Переображення Христового. Правду кажуть, що люди йдуть, а діла залишаються...».

Цього ж дня у спортивному залі молодіжного центру «Коломийщина» відбувся I Всеукраїнський міжєпархіальний турнір з волейболу. Свого часу світлої пам'яті владика Миколая присвячував цій справі значну частину свого життя. Навколо товариських ігор єпископ гуртував молодь та священників, популяризуючи спорт. Власне, тому даний турнір і приурочили пам'яті владика. У змаганнях взяли участь священники та дякони УГКЦ із Івано-Франківської та Львівської Архієпархій, а також Самбірсько-Дрогобицької, Сокальсько-Жовківської, Стрийської та Коломийської єпархій. Організаторами змагань виступили референти Відділу душпастирства спорту єпархії УГКЦ за підтримки почесного голови обласної організації ФСТ «Спартак» Михайла Стефанківа.

На початку з привітальним словом до учасників команд звернувся єпископ Коломийський владика Василій (Івасюк) та о.Олег Кобель, голова відділу душпастирства спорту. Після урочистого відкриття розпочався турнір. Гравці активно змагались між собою, проявили справжній спортивний характер. Священникам Коломийської єпархії від початку і до кінця вдалося утримати лідерство.

Наостанок Владика Василій ще раз подякував командам за гру і пригадав, що даний турнір має на меті визначити не тільки першість, але й зміцнити товариські зв'язки та пропагувати здоровий спосіб життя.

За повідомленням прес-служби Коломийської єпархії.

Степан Долик, лікар:

«Владика Микола — неординарна особистість, дуже яскрава, колоритна, харизматична. Людина, яка вміла будувати. Людина, яка вміла визначати час в історії і визначати, що необхідно робити в цей момент. Це людина, яка могла поставити перед собою складні завдання і виконати їх. Людина, яка могла згуртувати навколо себе людей на виконання великих церковних, релігійних започаткувань».

о. Василь Мельничук, настоятель храму Зіслання Святого Духа (сmt. Отинія):

«Він не закінчував університетів, але був дуже мудрим, знав життя. Я чув від нього істини, які згодом чув на лекціях за кордоном...»

Маленьким Микола був присутній на підпільних богослужіннях, які відправляли у їхній хаті. Помешкання в селі Підпечари, де жили Сімкайли, — це, можна сказати, була величезна митрополія. Туди з'їжджалися із Західної України священники підпільної Церкви, ініціатори захисту Католицької Церкви, ініціативна група про вихід Церкви з підпілля. Туди приїжджали священники не лише з України, а й з Прибалтики. З Москви приїжджали журналісти, які писали і досліджували діяльність УГКЦ, яка на той час була у підпіллі.

У 1987 році отець Миколай разом з групою українського духовенства

Ужинки Миколаєвої ниви

оголосив про вихід Церкви з підпілля. Також він у складі української делегації представників УГКЦ виборював права нашої церкви у Москві, брав участь у ланцюговому голодуванні на Арбаті 1989 р.»

Архієпископ і Митрополит Івано-Франківський **Кир Володимир (Війтишин):**

«Коли ми їхали у Москву на голодування за волю нашої Церкви та її легалізацію, добилися того, що тоді, ще в Радянському Союзі, дозволили реєструвати перші громади УГКЦ. Ми робили те, що мали робити священники. Ми були як одна родина — це повна довіра, підтримка, розуміння того, що ніхто не повинен схибити. Ми були віддані християнським ідеям, Христові, українському народові».

о. Степан Балагура, судовий вікарій Івано-Франківської архієпархії:

«Він дуже багато читав, добре розбирався в Інтернеті, він міг знайти усе, що треба в світовій павутині, дуже поважно розумів комп'ютер, на свій вік, був глибоко освіченою людиною. Він любив Україну, але не як щось таке ефемерне, як велику гарну ідею, як якусь територію. Він любив Україну в українцях».

о. Олександр Селезінка, парох храму Покрову Пресвятої Богородиці в с. Королівка:

«Владика Миколай був ревним християнином, націоналістом у значенні позитивного сприйняття всіх людей, але, в першу чергу, до своєї держави, до свого народу, до людей, які його оточували, без поділу на нації, на раси, народності, мову чи будь-що інше.

Тема спорту — одна з улюблених тем владика. Він організував Братство Нестора. Збирав щороку священників на спортивні змагання, а в деканальних осередках проводив спортивні турніри. І це було його «фішкою»».

Владика Андрій, Митрополит Галицький та Івано-Франківський УАПЦ:

«Владика Миколай не був таким фанатиком, буквоїдом. Він дозволяв священникам своєї єпархії, щоб вони служили екуменічні богослужіння з православними. А я дозволяв, щоб мої священники служили з його. Це єднало нас і людей».

о. Володимир Чорній, директор Благодійного фонду «Карітас Івано-Франківськ УГКЦ»:

«Він не залишав нікого і ніколи, де б він був присутнім, байдужим стосовно нього. Кожен мусів зайняти певну позицію щодо ньо-

го. Залишитись байдужим до нього було неможливо. Це людина, як вітер, як буревій, який за собою потягав людей і заставляв працювати».

Світлана Гаргат, керівник хору катедрального собору Преображення Христового:

«Ім'я Миколай відповідає дуже багатогранно його сутності. Він був добрим, особливо до дітей. Коли бачив дитину, вона ніколи не залишалася непоміченою. Навіть до найменшої, дворічної, він завжди нахилиться, скаже жарт, добре слівце. Завжди обдаровував дітей христичками, образочками. Не знаю, де в тих кишенях поміщалося стільки дарунків...».

Блаженніший Святослав (Шевчук), Верховний Архієпископ Києво-Галицький, Глава УГКЦ:

«Я собі пригадую, як його любили діти. Він намагався першим їх зацікавити. Уявіть собі велику постать Миколая, який з дітьми грає у футбол. Оця безпосередність, наївна, дитяча, допомагала будувати стосунки між людьми, мережу спілкування, через яку він потім намагався донести до людей Христову правду як єпископом, як священником, як Божий чоловік».

За матеріалами фільму «Ужинки Миколаєвої ниви» (автори — Плахта В. А., Димніч Н. Д.)».

★ Духовні роздуми

За прикладом святої Єлизавети

Я часто задумувалась над тим, скільки багато ми чуємо, читаємо, дивимось про священників. І навпаки, як мало ми знаємо про справжнє життя тих, хто розділяє їхнє служіння вдома — їхніх дружин.

Один священник, готуючись до реколекцій, спеціально пішов до бібліотеки, щоб у книжках віднайти походження давнього галицького слова «їмость», яким нерідко у Церкві називають дружину священника. І дізнався, що воно походить з архаїчного польського ввічливого звертання «ваша милість», «його милість». Свого часу воно писалося як єгомость (тепер така форма є застарілою, хоча серед людей старшого покоління можемо його почути). Завдяки цьому підтверджується богословська інтерпретація домашньої Церкви: чоловік — голова сім'ї, у нашому випадку й голова Церкви, а жінка, завдяки тому, що її чоловік — священник, має можливість розділяти цю милість голови Церкви.

Пропоную і вам, дорогі читачі, коротко дізнатись про життя (а радше, служіння) цих особливих і непересічних жінок.

Якщо звернутися до різних джерел, то можна знайти чимало цікавого матеріалу про «їмость»: значення цього терміну, якою має бути дружина священника, різні заходи, що організуються для їмостей (реколекції, прощі тощо), навіть в українському фольклорі знаходимо традиційну обжинкову пісню «А наша їмость» (Філарет Михайлович Колесса. Музичні твори. Київ. Наукова думка. 1972. 456 с.).

Справжнім взірцем дружини священника є св. Єлизавета. Про священниче подружжя Захарії та Єлизавети, які

жили, «бездоганно сповняючи заповіді Господні» (Лк. 1, 5-25), дізнаємось зі Святого Письма.

Та й на нашій українській землі не бракує прикладів відданих їмостей: дружини священників, не задумуючись, їхали на заслання разом з чоловіками.

Прикладом служіння іншим була дружина о. Омеляна Ковча — Марія-Анна Добрянська з Залуцьких. «Над їх хатою ангели пролітають», — казали перемишлянці. Тут завжди мешкали, крім шістьох дітей, ще кілька сиріт, часом — убогі студенти в пошуках харчу не тільки духовного. Також Марія-Анна сміливо писала листи у всі інстанції, домагаючись повернення чоловіка з концтабору «Майданек». Відповіддю був лист о. Ковча: «Прошу нічого не робити для мого звільнення. Дякую Богові тисячу разів на день за те, що Він привів мене сюди. Поза небесами, це єдине місце, де я хотів би бути».

Прикладом жертвності була молода їмость, любителька гри на піаніно Марта Цегельська. Їх вислали з дітьми в Сибір, вслід за чоловіком. Вони змушені були рубати ліс, щоб хоч якось вижити. А коли більш-менш загосподарували після восьми років заслання, то купили піаніно «Білорусь», яке згодом перевезли до Львова.

Жителі села Великого Поля, що на Львівщині, добре пам'ятають свого пароха о. Андрія П'ясецького та його дружину, а особливо — той епізод, як отець стояв на возі з молитовником у руках, коли чекісти везли його у Янів, а зболена від горя їмость обняла його ноги, покидаючи рідне село.

Прикладом самопожертви для блага інших була їмость Ольга Линда з Хмельниччини. Після висвячення її чоловіка на священника перебувала з ним на різних парафіях, а з 1951 р. — у Лішні, що на Дрогобиччині. Якраз у тому селі впродовж багатьох років вела церковний хор. Тут у неї проявився талант до малювання. Малювала пейзажі, образи та навіть групові картини. Найбільше вона намалювала плащаниць — понад двадцять, дві з них — для лішнянської церкви.

Ще багато можна наводити прикладів не тільки з далекого минулого, а й з сучасності. Нерідко можемо побачити дружин священників найперше як гідний приклад матерів, катехитів, дяків, добрих вчителів. У своєму повсякденному житті вони проявляють справжню жертвність у вихованні дітей та служінні іншим. Іти за учнем Христа, апостолом, людиною, яка, почувши голос Бога, сказала своє «так» — нелегко. Ця спільна дорога

вимагає колосального терпіння, жертвності, розуміння. Недарма, коли висвячується одружений семінарист, то його дружина повинна дати письмову згоду на це.

Молодим їмостям інколи важко адаптуватись у суспільстві, бо існує стереотип, що їмость — це щось таке високе, ледь не ангельське, і з нею говорити на буденні теми не можна. Старші їмості стикаються з проблемою виховання дітей, яких сьогодні нелегко щодня переконувати жити за християнськими заповідями і бути взірцями для інших. Інші дружини священників, навпаки, не відчують різниці між собою і основним загалом жінок та вважають, що головним у їхній поведінці має бути природність. Це далеко не повний перелік емоцій та роздумів, які хвилюють сучасних їмостей.

Ті, що не побоялись, пішли за прикладом старозавітної дружини священника, Єлизавети, можуть посправжньому оцінити те щастя, яке отримали. Можливо, аж дуже часто жертвуючи собою заради дітей, чоловіка, ближніх, напевне знають, чому так чинять і яка нагорода їх чекає не тут, а там, у вічності. Вони з певністю можуть ствердити, що не всі спроможні і не всім варто ставати на цю нелегку дорогу співслужіння.

А на завершення я б хотіла озброїти головно вас, дорогі читачки, словами архієпископа Івана Юрковича: «Жінка має стати для всіх голосом свідомості, що нагадує: місія Церкви — служити іншим. У своїй ролі матері, дружини, сестри та подруги саме жінка повинна виявляти ту чутливість, яка, зрештою, є найбільшою заповіддю Євангелія: любити Бога та любити ближнього як самого себе».

Марія ПРОНЮК.

★ Постаті

Отець Микола Цегельський народився 17 грудня 1896 року в с. Струсові на Тернопільщині, був сином о. Теодора Цегельського. Після закінчення Тернопільської гімназії, в 1918 році вступив на теологічний факультет Львівського університету. 31 серпня 1924 р. М. Цегельський повинчався із Йосифом Ратич, а 5 квітня 1925 року митрополит Андрей Шептицький рукоположив його на священника. Відтоді о. Микола поринув у самовіддану працю — і як ревний душпастир, і як активний громадський діяч. Спочатку працював у с. Висипівці Озірнянського деканату, а потім — у с. Сорока Грималівського деканату, виявляючи непересічну працьовитість і невтомність.

Доля священничої родини

67 років тому, 25 травня 1951 р., упокоївся в Бозі о. Микола Цегельський. На його короткий вік (17.XII.1896 — 25.V.1951) випала доля всієї репресованої УГКЦ.

Отець Микола невпинно дбав про духовність, освіту та добробут своїх парафіян. Особливу увагу звертав на гуртування молоді при церкві. Характерним для о. Миколи та його дружини було турботливе ставлення до бідніших, готовність допомогти потребуючим. Сам же провадив аскетичний і скромний спосіб життя. Церковна влада цінувала о. Миколу і наділяла все новими обов'язками, про що свідчать відповідні митрополичі грамоти.

Після II світової війни із встановленням радянської влади у с. Сорока почався неймовірний тиск репресивних органів на священників та на їхні родини. Однак о. Микола Цегельський своє рішення пояснив коротко: «Православ'я не підпишу, але й парафія не залишу».

28 жовтня 1945 року о. Миколу було заарештовано. І хоч єдиною виною його було те, що він був священником, який не погодився зламати присягу, військовий трибунал Тернопільської області засудив о. Цегельського до 10 років ув'язнення у «виправно-трудо-вих таборах із конфіскацією майна».

Попри все, у неволі о. Цегельський регулярно відправляв Служби Божі та акуратно записував, коли і в якому намірі вони відправлені. Ці записки, передані дружині перед вивезенням отця до Мордовії, донині зберігаються в родинному архіві.

Про перебування в карному таборі суворого режиму НЗ85/16 на поселенні Явас, станція Потьма, Мордовської АССР, ми можемо судити лиш із листів, що їх звідти писав о. Цегельський. Але в листах отця не знаходимо ні слова нарікань чи каяття за обраний шлях.

Взагалі, не можна читати без зворушення листів цієї святої людини! У них бачимо силу духу і ніжність, велику і безмежну любов до дружини та дітей. «Моя наймиліша дружино! На Успення минуло 25-ліття нашого подружжя. Мило згадую наше спільне родинне життя, і в снах щоденних з тобою і діточками, і тому я щасливий. На Успення ти мені у сні весело-любенько довго гляділа в очі. Не забуду ніколи того», — писав о. Цегельський дружині 25 вересня 1949 року.

12 листопада 1950 року о. Микола пише: «Погані мав я сни... снілись мої діти ще малими, невеселі, гризоти з ними, то води повені великі, діти в небезпеці, то повні вагони дітей, і я їх впихаю, щоб не повипадали під колеса...». І безпричинно це снілося, бо якраз в цей час діти о. Цегельського — Дометій, (1927 р.н.), Ліда-Христина, (1928 р.н.) і Марта (1934 р.н.) — їхали в товарних вагонах у Читинську область. Так радянська влада засвідчила свою увагу до сім'ї незламного священника! А вірна дружина і любляча мати Осипа Цегельська сама поїхала за ними. Її приклад наслідувала і її молоденька невістка Софія Олексій. Ось так склалась доля священничої родини!

Достойний мученик за віру о. Микола Цегельський відійшов до Господа 25 травня 1951 року. Похований на табірному цвинтарі станції Потьма. У 1992 році був посмертно реабілітований. В час приїзду в Україну Папи Івана Павла II отця Миколу Цегельського проголошено Блаженним Священномучеником.

Підготувала Людмила ІВАНОТЧАК.

★ Жива парафія

ХРАМОВЕ СВЯТО у період Декади Місійності

Декада Місійності — це період 10 днів між Вознесінням Господнім та Зісланням Святого Духа, який у нашій Церкві відзначається особливо молитовно і святково з наміром розбудити серед вірних дух місійності та бажання послужити Церкві Христовій у справі євангелізації і катехизації.

У нашій парафії Святих Кирила і Методія в Івано-Франківську (Крихівцях) часто храмове свято припадає саме в ці дні і має особливий зв'язок з нашими святими покровителями — Кирилом і Методієм, покровителями слов'ян та Європи, які також були великими місіонерами та проповідниками Євангелія Ісуса Христа. Літургійний спомин святих Апостолів слов'ян припадає на 24 травня і ми стараємося святкувати у найближчі вихідні дні.

Цього року наші дні приготувань тривали від 16 травня і завершилися в неділю, 20 травня. Кожного дня, окрім Святої Літургії, присутні мали гарну нагоду слухати різні конференції: про Рік Божого Слова нам розказував о. Петро Жук — ректор Київської духовної Семінарії, про Декаду Місійності і зокрема про місійність християнської родини нам дав доповідь п. Адріан Буквинський (конференц-зал зібрав понад 160 слухачів). В рамках парафіяльних святкувань також було освячено ікону-мозаїку «Розп'яття Ісуса Христа» та запропоновано перегляд фільму «Рифи» — про життя й діяльність Патріарха Йосифа Сліпого. Цей фільм нам ласкаво дали дозвіл для трансляції наші друзі з Живого ТВ.

Ораторій для дітей — це ігри, забави і змагання, в яких взяло участь понад 200 дітей протягом дня суботи. А вечірній суботній вечір поєднав у собі урочисту відправу Вечірні, обхід з іконою св. Кирила і Методія навколо храму та чудовий «Вечір пісні і танцю», в часі якого була святкова трапеза, різні акції й сюрпризи. А все це дійство супроводжувала жива музика. Численні вірні зібралися, щоб молитися і святкувати разом.

Недільне дійство стало завершенням всіх святкувань: відправа Утрені, Архієрейська Божественна Літургія, яку очолив Владика Йосафат (Мошчич), єпископ Чернівецький, святковий концерт та різноманітне трапезування. Всі вірні молилися, приступали до Святих Тайн Покаяння і Євхаристії, співали, танцювали і споживали різноманітні смаколики.

Після завершення всіх святкувань я щиро хочу подякувати Богові та всім, хто долучився до парафіяльного свя-

та, яке у нашій парафії щороку переживається по-новому.

10 «ДЯКУЮ» ЗА ГАРНЕ ХРАМОВЕ СВЯТО!

Святкування з нагоди нашого храмового свята св. Кирила і Методія завершилися. Храмове свято — це день подяки Богові за дар Церкви і дар парафіяльної спільноти, за дар життя кожній людині, яка любить Церкву і живе Церквою. Молитовно хочу подякувати всім, хто був причетний до організації і самих святкувань:

1. Найперше дякую Господу Богу — Ісусу Христу за дар Святої Церкви, яку Він заснував, і ця вселенськість (католицькість) додає сили і наснаги. Тішить серце свідомість належати до Христової Церкви, яка розсіяна по цілому світі, але одночасно присутня через єдність з апостолом Петром і його намісниками у кожній парафіяльній спільноті.

2. Дякую всім священикам, братам і сестрам нашої Чернечої Родини, які виявили добру волю допомагати в організації і приділили свій дорожочинний час: поділилися ідеями та просто тішили нас своєю присутністю.

3. Дякую всім людям, які заздалегідь подбали за приготування території (покосили газони, висадили квіти

навкруги церковних парканів, висадили квіти на сходах храму, прибирили територію парафії), а також тим, які прийшли прибирати храм та парафіяльний центр. Дякую і тим, які склали пожертву на організацію святкувань.

4. Дякую Єпископу Чернівецькому Преосвященному Йосафату Мошчичу за його згоду і добру волю приїхати до нас і очолити завершальну молитву — Архієрейську Святу Літургію. Присутність єпископа на таких святкуваннях є дуже цінною.

5. Дякую всім священикам, які протягом цих днів брали участь у наших спільнотних молитвах — о. Петру Цідило, ВС — моєму невтомному помічнику і сотрудику, о. Софрону Зелінському, ВС — безвідказному помічнику, о. Михайлу Леспуху, ВС, о. Теодору Мацапулі, ВС, Настоятелю нашого Згромадження в Україні, о. Петру Жуку, Ректору Київської Духовної Семінарії, о. Олесю Будзяку, Ректору Івано-Франківської Духовної Семінарії, о. Степану, о. Івану Репелі, декану нашого Південно-Східного деканату м. Івано-Франківська, о. Ярославу Середюку, о. Андрію Кудлику, о. Михайлу Віхотю.

6. Дякую нашим незамінним артистам і музикантам, які протягом двох днів тішили присутніх своїми талантами: це наш друг і «завждиготовий» по-

мічник Роман Калин, це Любомир Сидор, Мирослав Пасічник і його група «Golden Voice», це Галинка Баранкевич, Оксана Романюк, Світлана Весна, Тетяна Барияк, це вперше на нашому святі Дует «Писанка» — Оксана Савчук та Іван Кавацюк з Буковини, це наші чудові діти з Містечка Милосердя св. Миколая зі своїми виступами... Потрудилися і переживали, бо дощик часами трішки лякав... Але все нам вдалося...

7. Хочу подякувати всім людям, які прийшли і в суботу, і в неділю, допомагаючи у справах кухні. Так багато добрих людей приєдналися і допомагали у приготуванні: плову (наші чоловіки), салатів, ковбасок, кави і чаю, гофри... Вони вділили свій час і служили всім присутнім... Скільки людей йшли і йшли з випічкою і з канапками... Скільки людей з різних місцевих закладів харчування приєдналися і взяли участь у святкуваннях... І парафіянки, і прихожанки, і гості — всі з'єдналися у приготуванні солодкого столу. Люди добрі, з Вами можна гори перевертати... і добрі діла творити... і людям свято робити!

8. Хочу подякувати нашим семінаристам — Павлу Баланюку, Любомиру Дубею, Роману Бойцянюку — за постійну допомогу; нашим сестрам Марії Благовіщення і Марії Оранті та іншим сестрам — за організацію дозвілля для дітей, особливо суботнього Оракторію; паламарю Роману Зубрицькому, дяку Василю Пронюку та іншим семінаристам, які допомагали співати і були готові на всякі служіння.

9. Окреме «дякую» нашим друзям хористам з хору «Воскресіння» під керівництвом Володимира Рудницького, які своїм співом супроводжували відправу святкової Архієрейської Літургії — це їхній талант і вони радо його розвивають.

10. Дякую всім людям, які цікавляться нашим парафіяльним інтенсивним життям, всім, хто взяв участь у різноманітних заходах (молитвах, конференціях, святкуваннях, освяченнях), всім, хто молилися, святкували, співали, танцювали, ділилися великою радістю приналежності до Церкви Христової. Дякую і тим, які з нами через соціальні мережі єднаються. Дякую Вам за те, що Ви є. Дякую всім тим, які принесли випічку, води та інші наїдки — все було дуже смачно і всім всього вистачило. Дякую за ваші пожертви в храмі та участь у різноманітних акціях. Всі зібрані кошти спрямовані на справу будівництва «Ковчегу».

Богу нехай буде подяка і слава!

о. Йосафат БОЙКО, ВС.

★ Вітаємо!

о. Василя КОЗОРИЗА.

Всечесний отче, всі ці роки Ви прожили в невтомній праці, з повною самовіддачею

Парафіяни церкви св. Дмитрія та Миколая Чудотворця с. Монастирчани Солотвинського деканату щиро вітають з нагоди 20-річчя священства та служіння на парафії свого пароха

та великими здобутками. Глибока віра, працьовитість та жертвність — головні риси, якими наділив Вас Господь. Дякуємо Вам за жертвну працю і щиро бажаємо довгих та щедрих літ у міцному здоров'ї та Божій благодаті. Невичерпності життєвих сил та наснаги для подальших звершень на благо Церкви, нашої парафії та України.

Парафіяни церкви Святого Духа м. Калущ (м-н Височанка) вітають з храмовим святом

о. Ігоря ПРИШЛЯКА.

Господь, а Матір Божа огортає своїм покровом. Благословенних Вам років життя та плідної праці в Божому винограднику!

Дорогий отче, молитовно бажаємо Вам міцного здоров'я, радості, миру та рясних Божих ласк. Нехай по життєвій дорозі Вас супроводжує Святий Дух, кожному справу благословить

Парафіяни храму св. Івана Христителя с. Козаківка Болехівського деканату вітають з днем народження

о. Мирослава ЧОРНОГО.

Хай Господь сторицею обдаровує Вас за мудрі науки та любов до ближнього. Хай ніколи не пересихає джерело Вашої енергії, даючи сили й натхнення для нових здобутків на Христовій ниві. Молитовно бажаємо Вам міцного здоров'я, опіки Матері Божої та заступництва Вашого небесного покровителя.

* Словник-антисуржик

Мова — душа нації!

Найтипівші та найчастіші помилки

Неправильно

- * Спорити про...
- * Стидно
- * Так як
- * Точка
- * Уголовний
- * Нанести урон
- * Уявити собі, що...
- * Він являється...
- * Це являється наслідком
- * У нас є...

Правильно

- * Суперечки про...
- * Соромно
- * Бо, оскільки
- * Крапка
- * Карний
- * Завдати збитків
- * Усвідомити
- * Він є...
- * Це все є...
- * Ми маємо...

Підготувала Людмила ІВАНОТЧАК.

* Духовна скарбничка

Без любові все ніщо

Обов'язок без любові робить людину роздратованою;
Відповідальність без любові робить людину безцеремонною;
Справедливість без любові робить людину жорсткою;
Правда без любові робить людину критиканом;
Виховання без любові робить людину дволикою;
Розум без любові робить людину хитрою;
Привітність (ввічливість) без любові робить людину лицемірною;
Компетентність без любові робить людину непоступливою;
Влада без любові робить людину насильником;
Честь без любові робить людину високомірною;
Багатство без любові робить людину жадібною;
Віра без любові робить людину фанатиком...

Любов між Вами нехай буде нелицемірна (Послання до Римлян, 12,9).

Парафія Благовіщення Пресвятої Богородиці м. Івано-Франківська УГКЦ пропонує

ІКОНОСТАС

у зв'язку з оновленням інтер'єру храму.

Деталі за тел.:**067-930-33-98, о. Василь.**

* З поетичного блокнота

Відродження Зарваниці

Многостраждальна Зарванице!
 Ти нас стрічаєш нині знов,
 Ти — вічна Божа таємниця
 І світла неземна Любов.

Тут дика влада лютувала,
 Платила щедру за те зло,
 Яке капличку підривало
 Й сміття скидало в джерело.
 Здавалось, все навкруг палало,
 Здавалось, зруйнував все час,
 Але ікона не згорала,
 Її Господь зберіг для нас.

Із попелищ церков страждених
 І із руїн монастиря
 Дари відроджує священні
 Намолена свята земля.
 Над Стрипою небес Цариця
 Із наших спільних молитов
 Сплітає тут, у Зарваниці,
 Свій дивний неземний Покров.

Богдан СИМКІВ,
 м. Калуш.

Віконце

Коли розходяться хмари,
 розірвані променем сонця,
 Коли розносить їх клаптями
 в різні боки шалений вітер,
 На небі з'являється
 чисте мале віконце,
 І моя бабця казала, що це Бог
 на нас дивиться звідти.
 Я часто собі уявляла,
 подовгу дивлячись в небо,
 Як він нахилиється,
 щоб у віконечко зазирнути,
 Мружиться, приглядається,
 ніби йому от конче треба
 Когось знайти, комусь
 посміхнутись, когось пригорнути.
 Я понад усе у ці миті
 бажала одного —
 Зустрітись поглядом з Богом.
 Просто піймати погляд,
 І потім знати, що серед всього
 шаленства земного
 Я маю віконце. А в ньому — Бог.
 І Він — поряд.

Лариса МОНЧАК,
 жіночий клуб «Натхнення»,
 м. Івано-Франківськ

* Оголошення

Запрошуємо

27 травня 2018 р. Б. в с. Бишів Галицького району на місце з'яви Матері Божої, де відбудеться Свята Літургія та Молебень до Пресвятої Богородиці за участю всіх священників деканату. Початок о 15-й год.

«Пісня буде серед нас»

30 травня о 17-й год. в приміщенні великого залу «Просвіти» по вул. Грушевського м. Івано-Франківська відбу-

деться тематичний вечір, присвячений пам'яті основоположника української естради, композитора та виконавця Володимира Івасюка.

Вхід вільний.

■ На парафію Пресвятої Трійці м. Івано-Франківська (вул. Мазепи) потрібен дяк.

Звертатися за тел.: **067-75-68-691.**

Парох — о. Михайло.

* Оголошення

26 травня 2018 року Божого в Івано-Франківській Духовній Семінарії відбудеться День відкритих дверей.

ДЕНЬ ВІДКРИТИХ ДВЕРЕЙ

ЗАПРОШУЄМО ВАС

26 травня 2018 р. Б.
з 12:00
 м. Івано-Франківськ
 вул. Деснянська, 64

Сердечно запрошуємо абітурієнтів, батьків та всіх бажаючих відвідати наш заклад, двері якого будуть відкриті для вас о 12:00 год. Відвідувачі матимуть екскурсії у семінарії та Богословському університеті, під час яких можна буде ознайомитись з умовами

проживання та навчання майбутніх священників. Також ви матимете чудову можливість дізнатися про устав та розпорядок дня семінаристів.

В цей день наш заклад закритого типу стане відкритим для Вас! Щиро запрошуємо!